

Vogelskijken

daar kijk je van op

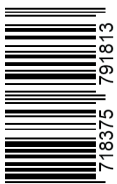
Fenologie: de ijsduiker

Doe het zelf: vogels
kijken met kinderen

Soort in de lift: slechtvalk

Wens vervuld: nachtzwaluw

Dobberende pentekening
het nonnetje

Een begrip:

Adri de Groot van Vogeldagboek.nl

Adri de Groot kennen we waarschijnlijk allemaal wel. Dit jaar is hij precies 25 jaar actief met zijn Vogeldagboek.nl. Hoe heeft het zover kunnen komen en wat beweegt hem om er nog dagelijks op uit te trekken en zijn prachtige foto's met korte teksten met 30.000 'volgers' te delen? Een jubileuminterview...

Tekst: Idde Lammers; foto's: Adri de Groot

Hoe zou je jezelf als vogelaar omschrijven?

“Tegenwoordig noem ik mezelf een fotograferende vogelaar. Ik doe het primair voor de rust en om te genieten. Ik ga vrijwel altijd alleen op stap. Lekker op een krukje zitten. Heel vroeg. Vaak eerst op de fiets. Als ik iets verder weg ga met de auto. Als ik vanuit huis in Benthuizen fotografeer blijf ik meestal aan de westkant van het Groene Hart, tot aan het havenhoofd van Scheveningen.”

En dan de volgende dag je highlights online op Vogeldagboek.nl?

“Zo gaat dat tegenwoordig meestal wel.”

Hoe is Vogeldagboek.nl ontstaan?

“Tijdens mijn werkzame leven was ik journalist bij dagbladen en tijdschriften. Later hoofd communicatie bij de CMHF, een overkoepelende organisatie voor ambtenaren. Ik kreeg in 1996 een burn-out en belandde in een diep gat. Het bleek dat ik een tweedegeneratiesyndroom had. Mijn ouders hadden tijdens de oorlog in het verzet gezeten. Doodsangsten uitgestaan.

Foto: Hans Overduin.

Die angsten heb ik meegekregen en door die burn-out kwamen die eruit. Nog elke dag en nacht mee bezig. Maar op zich ook wel onder controle. Na mijn burn-out en het afkeuren van werk schreef ik na drie jaar een stukje over treurmaina's die hier in Benthuizen op de molenwijken zaten. Dat was het eerste berichtje dat ik op internet zette, op 11 september 1999 was dat. Toen vroeg men of ik vaker iets wilde schrijven."

Had je toen al verstand van internet en dergelijke?

"In de tijd dat ik bij de CMHF werkte, was ik voorloper met vernieuwing. Als enige ambtenarenorganisatie had ik daar een website voor gebouwd, primitief weliswaar, maar hij functioneerde. Voor Vogel-dagboek.nl gold hetzelfde. Op een gegeven moment had ik zestig volgers. Stuurde iedereen in die tijd nog zelf een mailtje. Via een van de oprichters van waarneming.nl kreeg ik hulp door via hun systeem te gaan verzenden. Dat kon iets meer data per keer aan. Later met hulp van een deskundige bij KPN geregeld dat verzending via een bedrijf in de VS zou gaan lopen. Inmiddels is de verzending naar mijn volgers volledig geautomatiseerd. Dat moet ook wel want het zijn er momenteel zo'n 30.000."

En toen ging je ook foto's meesturen?

"Ja, dat sloeg bijzonder goed aan. Ik gaf ook interviews, onder meer aan Elsevier en de Volkskrant. Toen kwamen er zomaar een paar duizend volgers bij. Wat zeker ook aan populariteit bijdroeg waren de filmpjes die ik deelde. Ik ging als een van de eerste vogelaars digiscopen met een videocamera. Het was spectaculair om de vogels zo dichtbij te krijgen. Ik heb een semiprofessionele foto-uitrusting. Meer is niet nodig. Ik zet beelden en filmpjes alleen online dus grote bestanden heb ik niet nodig."

Hoe ga je om met reacties van volgers?

"Ik kreeg in de loop der jaren natuurlijk ook steeds meer reacties van lezers. Mensen kunnen geen reviews op de site achterlaten. In de discussies die dan ontstaan wil ik niet betrokken raken. Zelf ben ik wel heel open over wat ik deel. Toen mijn vrouw ziek werd, heb ik daarover verteld. Ben er open over. Andersom krijg ik ook veel emotionele reacties. Zelfs doodzieke mensen hebben me bedankt voor het Vogel-dagboek, dat het ze zoveel plezier gegeven heeft. 'Ik zit driehoog. Kan lichamelijk niks meer, maar door jouw dagboek is het net of ik erbij ben.' Dat soort reacties

krijg ik in veelvoud. Geeft me altijd weer de motivatie om door te gaan. Ik heb nog nooit een Vogeldagboek met tegenzin gemaakt. Het hoeft niet. Heb geen verplichtingen als sponsorcontracten of iets dergelijks. Vrijheid blijheid. Natuur geeft me zoveel geestkracht en ruimte in mijn hoofd.”

Het Vogeldagboek werd een belangrijk deel van je leven?

“Ja, absoluut. Ik ga bijna dagelijks vroeg op pad. Zie zoveel wonderlijke dingen. Neem gisteren hier in de tuin. Op de scheefbloem kwamen witjes af. Haal er samen met een kennis wat onkruid tussenuit, komt er een scheefbloemwitje aan, ging ze eitjes afzetten. Kan ik de hele week op teren. Dat soort gevoelens probeer ik op bescheiden wijze over te brengen. Heb er in Vogeldagboek over geschreven. Het gaat om meer dan vogels alleen.”

Die communicatie met volgers is voor jou belangrijk, hè?

“Ja, op twee manieren. Op inhoudelijke reacties reageer ik bijna altijd, maar ook in het veld gaat het door. Van de week komt er in de Nieuwe Driemanspolder een vrouw naar me toe en vraagt of ik Adri de Groot ben. ‘O’, zegt ze, ‘my hero.’ Ze was drie jaar geleden begonnen met vogelen en gebruikte mijn dagboek om soorten te leren. Eerst foto proberen te herkennen en dan erover lezen. Daarom geef ik die extra info bewust. Leermomentje inbouwen... Mede door die interactie binnen het Vogeldagboek werd ik in 2013 koninklijk onderscheiden. Dat was heel bijzonder.”

Wat is je favoriete natuurgebied in Nederland?

“We huren een paar keer per jaar een huisje bij het Dwingelderveld in Drenthe. Het is fantastisch daar. Gouden appelvinken in de tuin. Je fietst zo de heide op. Die afwisseling tussen openheid en bosschages, droog en nat. Trompetterende kraanvogels boven de laaghangende mist. 's Avonds de roep van de nachtzwaluw. Schitterend. Het Vogeldagboek krijgt dan ineens een ander karakter.”

En dichter bij je huis in Benthuizen?

“Het afgelopen voorjaar iedere dag even gaan kijken bij de Benthuizerplas. Daar broeden al sinds 2016 woudaapjes. Je ziet eerst de aanstaande ouders arriveren. Daarna is het een tijdje rustig en dan zie je ineens de jongen fladderen. Fantastisch hoe die jongen zich door het riet verplaatsen. Ik schrijf er pas over in mijn Vogeldagboek als andere vogelaars er een melding over hebben gemaakt, om te veel drukte te voorkomen. Ik zeg ook niet waar het precies is, maar half Nederland weet inmiddels waar ze zitten. Ik zit er zodra het licht wordt. Anderhalf uur alleen, als er anderen komen ben ik weg. Ook dit jaar weer mooie foto's gemaakt.”

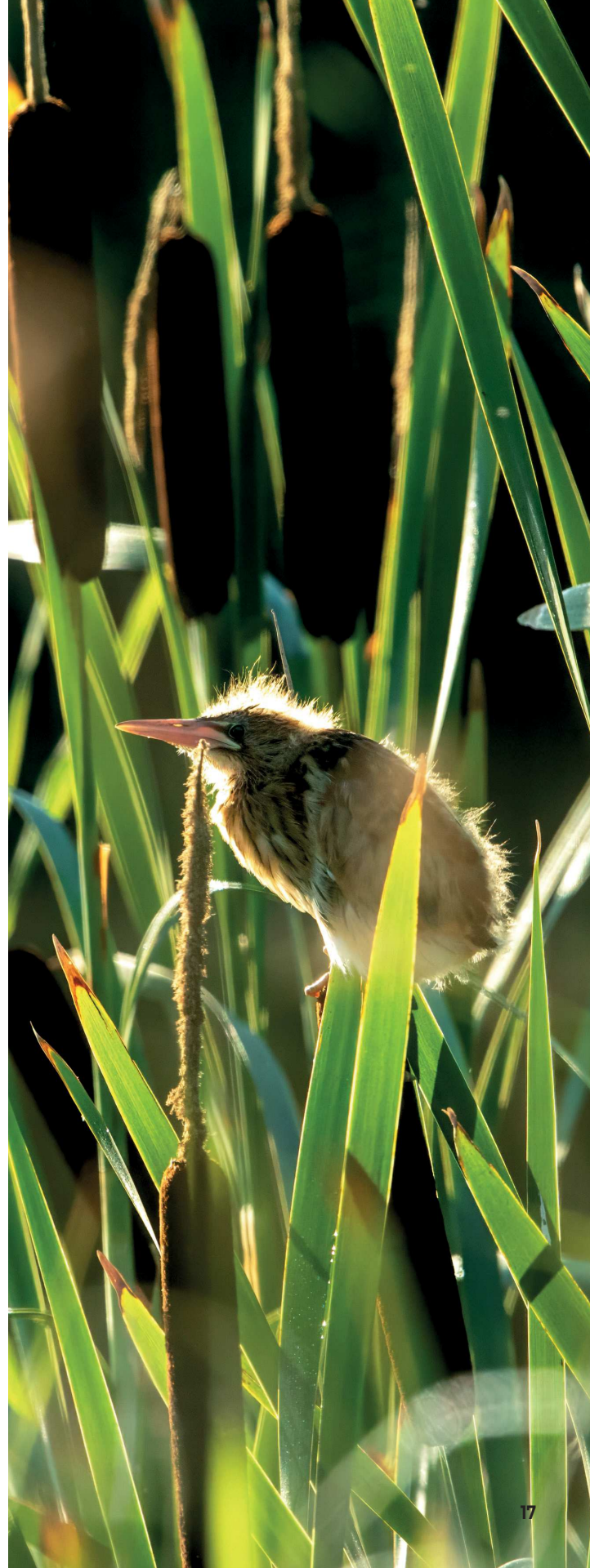

Foto: Chris van Rijswijk.

Je site staat vol mooie foto's. Denk je wel eens: ik druk niet af, want deze foto heb ik al?

“Die blauwborst op rietpluim heb ik inderdaad al honderd keer. Toch komen er elke keer weer nieuwe bij. Die zet ik dan in mijn Vogeldagboek. Voor recente volgers zijn dat dan weer nieuwe foto's. En zeg nou zelf... van een blauwborst kun je toch altijd even genieten.”

Je site maakt een wat nostalgische indruk. Ooit het idee gehad voor een verversing?

“Dit is mijn concept. Als je daaraan gaat sleutelen, zit je met zoveel problemen om alles om te zetten. De grootte van je foto's bijvoorbeeld. Die passen dan niet meer. Is veel te veel werk om het een modern jasje te geven. In het foto-overzicht staat de beverrat naast de biefstukzwam. Alfabetisch dus, niet qua categorie. Ik heb de oorspronkelijke opzet

aangehouden. Bevalt me best. Het is ‘take it, or leave it’. Ik heb er geen enkel probleem mee als mensen niet kijken of zich uitschrijven.”

Is dit een vorm van onverschilligheid?

“Nee, die indruk wil ik zeker niet wekken. Maar als je 25 jaar stukjes schrijft en foto's deelt dan krijg je commentaar en reacties van diverse aard. Daar moet je in je hoofd niet mee aan de haal gaan. Voor mij is het verhaal bij een foto altijd belangrijker dan de esthetische waarde van de foto. Een roerdompfoto met tak voor zijn lijf vind ik ook mooi. In zijn natuurlijke entourage. En liefst altijd een beetje beweging. Onlangs kwam bij Vogelplas Starrevaart een sperwer recht op me afvliegen. Totaal onscherp maar zo karakteristiek. Met een prooi in zijn klauwen, een watersnip. Dagboekwaardig vind ik. Met een verhaaltje erbij. Sommige volgers

Roerdomp.

kunnen die prooi niet aanzien en sturen me een berichtje. Maar ze halen bij de supermarkt wel een kipfiletje... Als ik een foto op zondag heb gemaakt, dan schrijf ik 'gemaakt in het weekend'. Dat scheelt veel reacties van mensen die de zondagsrust respecteren.”

Meer een vorm van zelfbehoud dan?

“Zeker. Ik doe gewoon mijn ding om te genieten en ontspannen in de natuur. Het is een heel leuke bijzaak dat andere mensen daarvan kunnen meegenieten, maar groter wil ik het niet maken.” 🙏